

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 29 czerwca 2023 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Hessischer Verwaltungsgerichtshof (C-829/21) i przez Verwaltungsgericht Darmstadt (C-129/22) – Niemcy) – TE, RU, reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego TE (C-829/21), EF (C-129/22)/Stadt Frankfurt am Main (C-829/21), Stadt Offenbach am Main (C-129/22)

[Sprawy połączone C-829/21 i C-129/22 ⁽¹⁾, Stadt Frankfurt am Main (Odnowienie zezwolenia na pobyt w drugim państwie członkowskim) i in.]

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka imigracyjna – Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi – Dyrektywa 2003/109/WE – Artykuł 9 ust. 4 akapit drugi, art. 14 ust. 1, art. 15 ust. 4 akapit drugi, art. 19 ust. 2 i art. 22 – Prawo obywateli państw trzecich do uzyskania statusu rezydenta długoterminowego w państwie członkowskim – Wydanie przez pierwsze państwo członkowskie „zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego UE” z nieograniczonym okresem ważności – Obywatel państwa trzeciego nieobecny na terytorium pierwszego państwa członkowskiego przez okres przekraczający sześć lat – Konsekwencja w postaci utraty statusu rezydenta długoterminowego – Wniosek o odnowienie dokumentu pobytowego wydanego przez drugie państwo członkowskie na mocy przepisów rozdziału III dyrektywy 2003/109/WE – Oddalenie wniosku przez drugie państwo członkowskie z powodu utraty tego statusu – Przesłanki]

(2023/C 286/07)

Język postępowania: niemiecki

Sądy odsyłające

Hessischer Verwaltungsgerichtshof, Verwaltungsgericht Darmstadt

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: TE, RU, reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego TE (C-829/21), EF (C-129/22)

Strony przeciwne: Stadt Frankfurt am Main (C-829/21), Stadt Offenbach am Main (C-129/22)

Sentencja

1) Dyrektywę Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącą statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi, zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/51/UE z dnia 11 maja 2011 r., w szczególności jej art. 22 ust. 1 lit. b),

należy interpretować w ten sposób, że:

państwo członkowskie może odmówić odnowienia zezwolenia na pobyt, które wydało obywatelowi państwa trzeciego na podstawie przepisów rozdziału III tej zmienionej dyrektywy, w związku z przesłanką, wykazaną w art. 9 ust. 4 akapit drugi wspomnianej zmienionej dyrektywy, zgodnie z którą, w związku z nieobecnością na terytorium państwa członkowskiego, które przyznało takiemu obywatelowi status rezydenta długoterminowego, przez okres przekraczający sześć lat, w sytuacji gdy to ostatnie państwo członkowskie nie skorzystało z możliwości przewidzianej w art. 9 ust. 4 akapit trzeci tej zmienionej dyrektywy, obywatel ten utracił ten status w tym samym państwie członkowskim, pod warunkiem że termin sześciu lat upłynął najpóźniej w dniu złożenia wniosku o odnowienie rzeczzonego zezwolenia i że obywatel ten został uprzednio wezwany do przedstawienia dowodu ewentualnej obecności na wspomnianym terytorium, w trakcie biegu tego terminu.

2) Artykuł 9 ust. 4 akapit drugi i art. 22 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/109, zmienionej dyrektywą 2011/51,

należy interpretować w ten sposób, że:

drugie państwo członkowskie, które wdraża te przepisy w dwóch odrębnych przepisach, dokonuje prawidłowej ich transpozycji do prawa krajowego, w sytuacji gdy pierwszy przepis powtarza przesłankę utraty statusu rezydenta długoterminowego przewidzianą w art. 9 ust. 4 akapit drugi tej zmienionej dyrektywy, a drugi przepis przewiduje, że zezwolenie na pobyt na podstawie przepisów rozdziału III wspomnianej zmienionej dyrektywy powinno zostać cofnięte, jeżeli dany obywatel państwa trzeciego utracił status rezydenta długoterminowego w państwie członkowskim, które je wydało, przy czym przepis ten nie zawiera konkretnego odniesienia do jednej z przesłanek utraty wspomnianego statusu określonych w art. 9 tej samej zmienionej dyrektywy.

3) Artykuł 15 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2003/109, zmienionej dyrektywą 2011/51,

należy interpretować w ten sposób, że:

państwo członkowskie, w którym obywatel państwa trzeciego złożył wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt na podstawie przepisów rozdziału III tej zmienionej dyrektywy lub o odnowienie takiego zezwolenia, nie może oddalić tego wniosku z tego powodu, że obywatel ten nie dołączył do swojego wniosku dokumentów potwierdzających, że posiada odpowiednie warunki mieszkaniowe, jeżeli to państwo członkowskie nie wdrożyło tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 138 z 28.3.2022
Dz.U. C 237 z 20.6.2022

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 29 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej/C. sp. z o.o. w likwidacji

[Sprawa C-108/22 (¹), Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej (VAT – Konsolidator usług hotelowych)]

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Procedura szczególna dla biur podróży – Zakres stosowania – Konsolidator usług hotelowych nabywający tego rodzaju usługi na własny rachunek i odsprzedający je innym przedsiębiorcom bez usług dodatkowych]

(2023/C 286/08)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

Strona przeciwna: C. sp. z o.o. w likwidacji

Sentencja

Artykuł 306 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

należy interpretować w ten sposób, że:

świadczenie podatnika polegające na zakupie usług noclegowych od innych podatników i na ich odsprzedaży innym podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą jest objęte procedurą szczególną podatku od wartości dodanej mającą zastosowanie do biur podróży, mimo że usługom tym nie towarzyszą usługi dodatkowe.

(¹) Dz.U. C 284 z 25.7.2022.